

HET VRIJE BEROEP

VRIJHEID VOOR WIE?

Geschreven en getypt in 1974 (!) door J. Hupkes, tandarts († 1986

(Omwille van het inzicht nog immer de moeite van het lezen waard (Heremetijd))

HET VRIJE BEROEP. VRIJHEID VOOR WIE?

In verband met het Vrije Beroep hoort men dikwijls de vraag, "waarom moeten die beroepen zo nodig vrij zijn?" Bij de uitoefening van deze beroepen denkt men blijkbaar uitsluitend aan de vrijheid van tijdsindeling, de vrijheid om vakantie te kunnen nemen en de vrijheid om het honorarium voor de verleende diensten vast te kunnen stellen. Een grote eenzijdigheid!

Bovendien een eenzijdigheid, die beter zo snel mogelijk de wereld uitgeholpen kan worden, voordat deze nóg grotere schade aan fundamentele belangen van onze bevolking gaat aanrichten!

Dat het Vrije Beroep per d efinitie d at beroep is, waarin je nooit meer vrij bent, ondervindt doorgaans grote verbazing van de buitenstaanders. Dat de "eigen" vrijheid in deze beroepen vaak op het tweede plan komt, omdat zij dienstenverlenend voor fundamentele belangen van de medemens zijn, d at wordt blijkbaar nog maar heel weinig beseft. Vele uitlatingen en opvattingen over hun toekomstige structuur wijzen daar helaas op. Helaas voor wie?

Voor de dienstenontvangers! De huidige tendens is niet op de eerste plaats een bedreiging voor de beoefenaren van de Vrije Beroepen. Neen, het is op de eerste plaats een bedreiging van de waarden, die de Vrije Beroepen voor onze samenleving vertegenwoordigen! Het zijn geen Vrije Beroepen om wille van de eigen vrijheid, maar zij moeten vrij zijn om  en de vrijheid  en de belangen van de cliënt/patient veilig te kunnen stellen.

Men kan hier een vergelijking maken met het begrip: "de Onafhankelijke Rechter." Deze m oet onafhankelijk zijn, omdat anders de rechtspraak in gevaar komt! Stelt U zich eens voor, dat een minister van justitie een rechter met ontslag zou kunnen dreigen, wanneer deze zich niet aan de persoonlijke verlangens van de minister hield! Een rechter moet zich uitsluitend tot de wet kunnen bepalen, anders zou het Recht niet meer bestaan!

Op overeenkomstige wijze betekent een aantasting van het Vrije Beroep een bedreiging van de vrijheid en de belangen van de dienstenontvangers. Het lijkt mij daarom van het grootste belang, dat de bedreiging van de waarden, die de Vrije Beroepen vertegenwoordigen, in verstaanbare taal uiteengezet worden  en dat die uiteenzetting in de publiciteit komt!

Ik beperk mij tot de tandheelkundige aspecten, omdat dat het gebied is waar ik wat van weet. Dat neemt echter niet weg dat ik van mening ben, dat het zelfde op overeenkomstige wijze van toepassing is op de overige Vrije Beroepen: artsen, advocaten, notarissen en accountants. Voorts zal hopenlijk uit mijn verdere betoog duidelijk worden dat vele aspecten betrekking hebben op de problemen van álle zelfstandigen.

De politici hebben zich tot heden weinig gelegen laten liggen aan de noden van de door mij genoemde groeperingen!

Daarom beoog ik een appèl te doen aan alle zelfstandigen, in de ruimste zin van het woord, om vóór het te laat is de handen ineen te slaan met het doel om de belangen van onze samenleving éénsgezind te verdedigen. Daarom roep ik U op om ieder in Uw eigen beroepsorganisatie te bevorderen dat met grote spoed contact wordt opgenomen met de andere organisaties, om gezamenlijk te strijden tegen de bestaande misverstanden.

Onze hele bevolking roep ik op om hun democratische rechten en plichten aan te wenden, om daarmee te helpen voorkomen dat de behartiging van hun fundamentele belangen door de huidige tendens onmogelijk gemaakt zal worden.

De politici roep ik op om vermeende stemmenwinst te laten schieten ter wille van wezenlijke belangen voor ieder lid van onze samenleving.

In het hierna volgende betoog hoop ik U één en ander zodanig te verduidelijken, dat U Uw conclusies kunt trekken en over zult gaan tot het verlenen van Uw volle medewerking om onnodige vernietiging van Fundamentele waarden te helpen voorkomen.

DE TANDHEELKUNDE EN HET VRIJE BEROEP. VRIJHEID VOOR WIE?

Bij de uitoefening van het Vrije Beroep gaat het bijna steeds over delicate- en fundamentele aangelegenheden vóór of in het leven van de mens. Bij dergelijke kwesties heeft een mens naast de vakbekwaamheid van de hulp biedende het grootste belang bij diens betrouwbaarheid, werkelijke bewogenheid, zwijgzaamheid en bij een liefst brede levensvisie.

Het gaat hierbij om beroepen die zeer terecht niet uitsluitend mog-

gen of kunnen worden uitgeoefend op grond van door afgelegde examens gebleken deskundigheid. Voor de uitoefening ervan wordt behalve de noodzakelijke deskundigheid ook nog het afleggen van een eed of belofte geëist. Hierbij zweert of belooft men zijn beroep steeds naar beste weten en kunnen te zullen uitoefenen en de belangen van de hulp zoekende te zullen laten prevaleren boven eigen belang. Bovendien, maakt de geheimhoudingsplicht van deze beroepsbeoefenaren het mogelijk voor de hulpzoekende om met alle ter zake doende intimiteiten te kunnen komen, zonder het gevaar te lopen om daar schade van te ondervinden of te hoeven duchten.

Een tuchtcollege, doorgaans door de gezamenlijke beroepsbeoefenaren benoemd, vormt nog een extra bewaking voor de belangen van de hulpzoekenden. De beoefenaren van de Vrije Beroepen geven hiermee ondubbelzinnig blijk van een bewust besef van wat er voor de hulpzoekende op het spel staat.

Geven alle politici ook blijk van inzicht in deze grote belangen van onze hele bevolking? Gezien hun uitlatingen moet dat althans voor sommigen van hen op zijn minst betwijfeld worden!

OVER WELKE VRIJHEID GAAT HET EN WAAROM?

Wanneer iemand tandheelkundige hulp behoeft, is het de bedoeling dat hij zich tot een tandarts kan wenden in wie hij volledig vertrouwen heeft. Een goede behandeling is volslagen onmogelijk wanneer dit vertrouwen zou ontbreken. In dat geval is het voor beide partijen noodzakelijk dat de patient zich voor verdere behandeling tot een ander kan wenden.

Wanneer een tandarts zich op de hoogte gesteld heeft van de mondgezondheid van zijn patient, zal hij deze eerst op de hoogte van zijn bevindingen brengen. Daarna treedt hij in overleg met de patient over de wijze waarop de mondgezondheid hersteld kan worden. De verlangens van de patienten vertonen zeer grote verschillen. Verschillen die kunnen variëren van een totale afwezigheid van belangstelling om het natuurlijke gebit te behouden, tot een volledige obsessie om het natuurlijke gebit ooit te moeten verliezen. Hier dient men groot begrip voor te hebben! Behalve kennis en inzicht heeft hij daar natuurlijk ook tijd voor nodig. Die benodigde tijd moet hij evenredig aan de persoonlijke behoeften van een

patient kunnen geven.

Daarom moet hij de vrijheid bezitten om dat zelf te bepalen.

Vrijheid in het belang van de patient.

Ook het maken van een behandelingsplan moet in uitsluitend overleg met de patient kunnen gebeuren. Iedere inmenging van derden, b.v. ziekenfonds organisaties, betekent een vrijheids vermindering voor de patient. Bovendien blijken geldsparende initiatieven (grotere zorgvuldigheid ter voorkoming van behandelingen) bij voorbaat onmogelijk door deze inmenging, ondanks het feit dat zij bovendien de patient leed en tijd sparen! De daarmee verbonden tijdsfactor moet een zaak tussen de patient en zijn tandarts worden/blijven.

BESTAAT DIE ZO NOODZAKELIJKE VRIJHEID IN HET HUIDIGE SYSTEEM?
MOET NOG VERDERE AANTASTING VAN DIE VRIJHEID GEVREESD WORDEN?

De begaafdheden van de tandartsen vertonen natuurlijk onderlinge verschillen. Het is voor de patienten van het grootste belang, dat de meer begaafde tandarts in overleg met zijn patient nieuwe inzichten tot ontplooiing kan brengen. Anderen kunnen hier van profiteren waardoor een Bevordering der Tandheelkunde weer op gang komt.

Sinds echter, overigens zeer terecht, financiële bijstand wordt verleend wanneer de eigen middelen van een patient tekort schieten, zijn grote gevaren voor een goede hulpverlening en de Bevordering daarvan binnengeslopen.

Ik zal dit met een voorbeeld trachten te verduidelijken.

Een tandarts zal er tot in het diepst van zijn hart van doordrongen zijn, dat grote zorgvuldigheid bij het herstellen van een kies zijn patient leed, tijd en op den duur geld spaart. Daarom besteedt hij veel tijd aan de behandeling. Bovendien geeft hij zorgvuldige voorlichting over wat men zelf thuis kan doen om nodeloze nieuwe aantastingen van het gebit te voorkomen.

Een dergelijke behandelingswijze kost bijzonder veel tijd en energie maar hierdoor wordt een enorm aantal toekomstige behandelingen voorkomen. Een zo op de preventie gerichte tandheelkundige verzorging kost in eerste instantie meer. Maar in de naaste toekomst is het een enorme besparing, waardoor ook het tekort aan tandartsen zou afnemen! Als er vrijheid tussen de patient en zijn tandarts bestaat, kan een patient zelf uitmaken of hij er de in eerste instantie ho-

gere kosten voor over heeft. Nu moet hij wachten op eindeloze onderhandelingen met de ziekenfonds organisaties, die alles afstellen op gemiddelden.

De ziekenfonds organisatie is de betalende derde. Deze wil een éénheids tarief voor de behandelingen. Dat is op zichzelf volkomen begrijpelijk, anders wordt het voor hen té ingewikkeld en té oncontroleerbaar!

Maar ondertussen blijft hierdoor óf de kwaliteit van de hulp beneden het tijdsparende niveau óf de zorgvuldige hulpverlener zou op een onhaalbare wijze aan het kortste eind moeten trekken!

Dat wil dus zeggen dat bij de huidige organisatie het tekort aan tandartsen eerder toe- dan af zal nemen!!!

Daarom is het voor de belangen van de patienten in hoge mate verontrustend, dat men in de toekomstige structuur eerst iedere Nederlander het ziekenfonds pakket wil gaan garanderen. Daarna wil men dit als "onvoldoende" aangemerkt pakket geleidelijk tot een betere hulpverlening uitbreiden.

Aan die uitbreiding zal men echter nooit toekomen, omdat zoals gezegd, deze organisatievorm de tijdsparende behandelingen in de weg staat. Hierdoor ontstaat een onnodige zuigkracht op het arbeidspotentieel van de hulpverlening, waardoor wij nooit meer uit de narigheid zouden komen!

Wij moeten mijns inziens naar een systeem zoeken, dat gedécentraliseerd kan functioneren. Anders gezegd, een systeem, waarbij de grootste belanghebbende, de patient, weer kan bepalen wat hij wél of niet als een tot het doel strekkende oplossing ziet, nadat hij hier advies van zijn tandarts over heeft gekregen. De daaraan verbonden tijdsfactor moet een zaak tussen de patient en zijn tandarts kunnen blijven/worden. Met het oog op deze zienswijze heb ik in 1973 een plan ingediend.

Dit gaat uit van de gedachte: omdat het om fundamentele belangen van de mens gaat, willen wij deze hulp onder ieders bereik brengen. In dat verband acht ik het nodig, dat restituties voor die hulp verschaft worden die in volledige overeenstemming met de eigen draagkracht van de patient zijn. Is dan het in omgekeerde zin toepassen van de progressiecurve van ons belastingen-stelsel niet een bij uitstek geschikte maatstaf voor het vaststellen van het noodzakelijke restitutie percentage?

Komt dan deze fundamentele hulp niet op een veel logischer wijze

onder ieders bereik, zonder de vrijheid van de patient of de Bevordering van de te bieden hulp in de weg te staan?

Hierdoor zou een eind komen aan het begrip "ziekenfonds patient". Nu wil men een eind maken aan het begrip "particuliere patient".

Aangezien de toekomstige structuur van onze gezondheidszorg een politieke aangelegenheid is geworden, meen ik dat het van groot belang is, dat een aantal bestaande misvattingen bij het publiek weggenomen worden. Met het oog daarop wil ik in het hierna volgende een aantal belangrijke punten belichten.

MAKEN SOMMIGE POLITICI ZICH SCHULDIG AAN MISLEIDING OM HUN POLITIEKE DOELSTELLINGEN TE BEREIKEN?

Het bovenstaande lijkt een ernstige beschuldiging, maar de hele gang van zake is ook bittere ernst.

Uit het voorgaande is hopenlijk duidelijk naar voren gekomen dat ik met dit betoog op de bres sta voor fundamentele belangen en de vrijheid van de patienten. Ik verdedig het Vrije Beroep in verband met de daaraan verbonden belangen van de patient.

Maar als het zo door gaat zullen de Vrije Beroepen geheel verdwijnen! Het wordt voor de beoefenaren van deze beroepen steeds moeilijker om zich tegen de bestaande tendens te verzetten, waardoor velen van hen vluchten in een baan of dienstverband.

Een baan maakt in practisch alle opzichten een einde aan de bijna ondraaglijke moeilijkheden.

De werkdag wordt veel korter. Het inkomen is verzekerd. Bij ziekte gaat het inkomen gewoon door. Wij krijgen, voor wat wij gewend zijn, een schitterend pensioen. En als laatste, maar bepaald niet onbelangrijkste; wij worden eindelijk bevrijd van de laster als zouden wij ons zulke hoge inkomens aanmeten!

Dit moet bepaald niet onderschat worden, het is langzamerhand voor velen van ons een ware uitkomst voor de bestaande moeilijkheden.

U kunt het voortdurend om U heen zien, de ene arts na de andere vlucht in een baan, vooral als zij wat ouder zijn!

De hierboven beschreven waarden die het Vrije Beroep vertegenwoordigen staan duidelijk op het spel!

Als de overheid de gezondheidszorg nationaliseert of anderszins centraliseert, dragen zij verder de verantwoordelijkheid. Wij zullen ons dan moeten beroepen op overmacht ten aanzien van de beper-

kingen bij onze hulp. Dan bepaalt niet de patient, maar Den Haag de behandelingsmogelijkheden!

Wil onze bevolking dat?

Nee? Dan moet U daar via Uw stemrecht iets aan doen! Dat moet U zelf doen, dát kunnen de Vrije Beroepen niet voor U doen!

Bij het publiek heeft de mening post gevat dat tandartsen enorme inkomens zouden hebben. Dat is volstrekt niet waar! ALLE officiële instanties weten ook dat dit niet waar is, zij doen echter niets om deze laster de wereld uit te helpen!

Het is daarom dat ik mij afvraag of sommige politici zich schuldig maken aan misleiding om hun politieke doelstellingen te bereiken! En, vergeet U niet dat als dat zou lukken Uw belangen geschaad worden! Daarom zal ik hier een aantal facetten van de financiële positie waarin de beoefenaren van de Vrije Beroepen zich bevinden voor U bloot leggen.

In de huidige situatie moeten de tandartsen voor 70% van de bevolking werken tegen een verrichtingen tarief. Men is nu zelfs van overheidszijde bezig om het verrichtingen tarief voor alle leden van onze bevolking ingevoerd te krijgen.

Wat mijn bezwaren tegen een verrichtingen tarief zijn?

Op de eerste plaats dat de zorgvuldigheid van de verrichtingen hierdoor natuurlijk in groot gevaar komt. Hoe zorgvuldiger je een verrichting doet, hoe meer tijd deze in beslag zal nemen. Dus als je het niet zo nauw zou nemen, gaat je beloning er goed op vooruit! Op de tweede plaats, als het verrichtingen tarief gewoon te laag is om zorgvuldige hulp te kunnen bieden, zoals nu al jaren in het ziekenfonds het geval is, dan wordt noodgedwongen voortdurend over geldzaken met de ziekenfonds organisaties onderhandeld. Dit wordt door sommige mensen gretig benut om het publiek de indruk te verschaffen dat de tandartsen meer willen verdienen!

Als je dus voor een zorgvuldige behandeling van de patienten op de bres gaat staan, gaan deze mensen lasteren! Dat noem ik ronduit misleiding!

Maar dat past blijkbaar uitstekend in het straatje van sommige politici. Zij hebben het publiek tegen beter weten in al wijs gemaakt dat tandartsen zulke hoge inkomens hebben. Dat is voor hen een mooi politiek motief om te kunnen zeggen dat de inkomens van de Vrije

Beroepen onder controle moeten komen. Daar kan je politiek alle kanten mee op, volksverzekering of nationalisatie. Zo ontstaat een massale geneesindustrie waar de patient de dupe van wordt! Maar diezelfde patient, misleid als hij is, geeft er zijn stem ook nog aan!

Daarom vind ik het noodzakelijk dat deze misleiding eens grondig ontmaskerd wordt.

Wat gebeurt er wanneer wij, zeer terecht, zeggen dat er geen sprake is van te hoge inkomens, zeker niet bij een zorgvuldige beroepsuitoefening?

Dan wordt er gevraagd of zij eens mogen weten wat ons inkomen is! En nu moet U goed opletten, want nu gebeurt het!!!

Je noemt je inkomen van b.v. f100.000,--. Het hele publiek begint te gonzen: "honderd duizend gulden, ik wou dat ik het had, hoe komt die tandarts erbij om zich te beklagen!"

Het is gelukt, het publiek luistert niet eens meer naar de rest! Een dergelijke benadering noem ik ronduit misleiding. Het is een bewust- en grondig misbruik maken van de onwetendheid van het publiek, dat een volkomen onvergelijkbaar getal ten opzichte van salaristrekken te horen heeft gekregen! Maar degen die het trucje uithaalt weet het wel degelijk!

In het belang van de patienten heb ik door de jaren heen een studie van deze materie gemaakt. Aan het eind van dit geschrift vindt U een lijst van alles wat ik heb doorgewerkt en bestudeerd om deze kwaadaardige groeperingen de kans te ontnemen om de belangen van de patienten te schaden. Wanneer zij hun schade aan zouden kunnen brengen, dan is deze niet snel meer te herstellen!

Om de leesbaarheid van dit artikel te bevorderen beperk ik mij tot de grote lijnen en de conclusies van vakmensen op financieel gebied. De geïnteresseerde lezer kan het allemaal terug vinden in de hierbij gevoegde bronvermelding.

Een groot aantal factoren maakt de vergelijking van de inkomens in cijfers tussen zelfstandigen en loontrekken volkomen onmogelijk, doordat de hieruit voortvloeiende besteedbare inkomens volledig verschillend zijn.

Zonder U met berekeningen lastig te vallen zal ik U de conclusie geven van een door de Nederlandse Orde van Belastingconsulenten

gemaakte berekening om het inkomen van een zelfstandige te kunnen vergelijken met dat van een salaristrekkende. Bij deze berekening zijn naar hun eigen mening nog verschillende factoren te gunstig afgeschilderd voor de zelfstandigen.

Voor bedoelde vergelijking komt dan de formule $2/5$ uit de bus in afgeronde vorm. Dat wil zeggen, dat wanneer een zelfstandige een belastbaar inkomen heeft van f100.000,--, dit vergelijkbaar is met $2/5 \times f100.000,-- = f40.000,--$ belastbaar inkomen van een salaristrekkende.

Anders gezegd, om een salaris van f40.000,-- te genieten, moet een zelfstandige een belastbaar inkomen hebben van f100.000,--.

Waardoor dit komt? Door de meer dan schandalige discriminatie op fiscaal gebied, die AL onze regeringen sinds 1945 ten aanzien van de zelfstandigen hebben laten voortbestaan! Dit ondanks alle protesten die er in de loop van de tijd tegen geuit zijn!

Prof.Mr.Dr.H.J.Hellema, hoogleraar in het fiscaal recht, heeft hierover al jaren geleden de volgende uitspraak gedaan: "Ik vind het een onbegrijpelijk schandaal, dat een dergelijk onrecht zich al zoveel jaren in een rechtstaat heeft kunnen handhaven!" Duidelijker kan het toch niet!

Maar de politici hebben het gewoon naast zich neergelegd!

En die zelfde overheid ziet er niet tegenop om ons de laster te laten dragen, als zouden wij zulke hoge inkomens eisen. Vandaar dat ik na zorgvuldige studie over "ronduit misleiding" meen te moeten spreken.

Is er al die jaren helemaal niets door de overheid gedaan? Jawel, op 28-1-'69 stelde de toenmalige staatssecretaris van financiën, Dr.F.H.M.Grapperhaus eindelijk de commissie Van Soest in met als opdracht: te onderzoeken of tussen belastingheffing van zelfstandigen en die van loontrekkenden verschillen bestaan, die leiden tot ongelijkheden bij de verdeling van de belastingdruk ten nadele van de zelfstandigen. Op 31-3-'71 komt deze commissie tot de conclusie dat de ongelijkheid op het gebied van de oudedagsvoorziening EVIDENT is en dient te worden opgeheven.

Kort samengevat zijn de verschillen de volgende. De zelfstandige moet zijn oudedagsvoorziening opbouwen van fiscaal belast inkomen terwijl voor de loontrekkende deze voorziening volledig in mindering van zijn belastbare inkomen wordt gebracht.

U kunt begrijpen wat dit vooral met het oog op de progressie in de belastingdruk betekent. Maar dat is nog niet alles.

Bij de loontrekkenden gaan de financiële middelen voor de oudedagsvoorziening in een fonds. Het daarin gestorte kapitaal is vóór noch ná de pensioendatum onderworpen aan vermogensbelasting en de rente niet aan inkomstenbelasting. Bij de zelfstandigen valt het voor de oude dag gespaarde volledig onder de vermogensbelasting en de rente van het kapitaal volledig onder de inkomstenbelasting.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat belasting heffen over de rente van een gespaard kapitaal, een heffing is op een niet bestaande winst. De inflatie is immers groter dan de rente. Maar voor de belasting geldt: gulden is gulden.

Dus van waardevastheid is al geen sprake, laat staan van welvaartvastheid. Sparen heeft dus voor een zelfstandige al heel weinig zin, temeer omdat hij, om voor zijn oude dag wat opzij te kunnen leggen, een enorm hoog inkomen moet hebben.

Daarom ziet U zo vaak zelfstandigen in een prachtig huis wonen. Hun accountant heeft hen n.l. zeer terecht de volgende raad gegeven: "Maakt U maar liever schulden, want die betaalt U af met steeds minder waard wordend geld en de rente van Uw schuld is aftrekbaar voor de belasting. Dit gaat dus in mindering van de top van Uw inkomen. Zo houdt U op den duur een groot huis over en dan heeft U tenminste nog wát voor Uw oude dag!". Ik noem dat een zeer ongewenste gang van zaken, waar de fiscus lètterlijk om vraagt! Iedere zelfstandige die deze raad niet opvolgt wordt voor gek verklaard en blijkt op zijn oude dag ook inderdaad niets te bezitten! Het is van de accountant een volkomen noodzakelijke raad, maar het werkt misleidend! "Kijk maar eens in wat voor prachtig huis ze wonen!"

Om U een indruk te geven over welke bedragen het bij de oudedagsvoorziening gaat, zal ik U enige voor U opgezochte getallen verstrekken. Hierbij moet U bedenken dat een zelfstandige deze bedragen uit belast inkomen bij elkaar zou moeten sparen.

De hier volgende getallen stammen uit 1972, dus de werkelijkheid is nog ongeveer 20% erger.

Koopsomtariet voor een 65-jarige man met een twee jaar jongere vrouw, voor een jaarlijks met 6% stijgende lijfrente:

f386.906,-- voor een pensioen van f18.460,--.

f928.575,-- voor een pensioen van f44.390,--.

De waarde van de rechten op levenslange periodieke uitkeringen, (pensioen) van een kamerlid van 50 jaar met 10 dienstjaren: 500.000, Volledig belastingvrij verkregen en welvaartvast!

Deze zelfde rechten werden voor twee hoge ambtenaren opgezocht. Deze bedroegen op hun pensioengerechtigde leeftijd (65 jaar), respectievelijk: f900.000,-- en f1.200.000,--.

Ook weer volledig belastingvrij verkregen en welvaartvast.

Een minister heeft na 8 jaren rechten verworven ter waarde van: f1.100.000,--. Dus buiten zijn gewone salaris om een jaarlijks fiscaal volkomen onzichtbaar inkomen van f140.000,--. Welvaartvast.

Om een juiste indruk van deze inkomens te krijgen, zal ik het salaris van een minister eens omrekenen in de bedragen die iemand in het Vrije Beroep moet verdienen om een gelijkwaardig inkomen te hebben, nog afgezien van de welvaartvastheid!

Salaris minister (met doorbetaling bij ziekte).....f110.000,--.

f140.000,--, =belast (69% belasting) :.....f451.600,--.

SAMEN.....f561.600,--.

Een zelfstandige moet hier de premie voor doorbetaling bij ziekte dan nog bij optellen en dan is dit bedrag voor hem NIET waardevast, laat staan welvaartvast!

Deze bedragen worden door mij niet genoemd om de beschreven groeperingen in opspraak te brengen, maar om te laten zien:

A. Tot wat voor krankzinnige hoogten onze honoraria moeten stijgen om van fiscaal wél belast inkomen een ook maar enigszins redelijke oudedagsvoorziening te kunnen opbouwen!

B. Dat de politici volledig op de hoogte zijn van deze feiten, zodat zij zich dus ronduit aan misleiding schuldig maken wanneer zij de inkomens van de zelfstandigen in een kwaad daglicht stellen of laten stellen!

Nog onbegrijpelijk wordt het, wanneer sommige politici na al deze jaren van fiscaal onrecht voor de zelfstandigen, van mening blijken dat het deel van de oudedagsvoorziening dat voor waarde-

vastheid zorg moet dragen en het deel dat voor de oudere collega's moet worden bijeen gebracht, fiscaal ineens NIET meer aftrekbaar zou zijn, zoals nu bij de artsen!

Leven wij dan nog wel in een rechtsstaat?

Uit het voorgaande moet duidelijk geworden zijn, dat alle zelfstandigen zo snel mogelijk gebruik zullen moeten gaan maken van de EINDELIJK op 1-9-'72 bij de wet geboden mogelijkheid om een fiscaal aftrekbare oudedags-voorziening op te bouwen, echter:

Er zal gewaakt moeten worden tegen regelingen die:

1. Achteloos teniet gedaan kunnen worden.
2. Géén erkenning van de overheid inhouden dat deze sinds 1945 op grove wijze in gebreke is gebleven om fiscaal recht te doen aan de zelfstandigen.
3. De vrijheid van de cliënt c.q. patient kunnen aantasten, doordat de beoefenaren van de Vrije Beroepen via de pensioenregeling in een dwangpositie geraken!
4. De toch al topzware beroeps-organisaties nóg topzwaarder maken dan deze al zijn.

In dit verband wil ik graag het volgende in overweging geven.

- a. De vorming van een beroeps-pensioenfonds is een zeer arbeidsintensieve aangelegenheid. T.o.v. een pensioen vertonen óók de beoefenaren van een zélfde beroep onderling grote verschillen.
De één heeft een volledig dienstverband, de ander een gedeeltelijk en weer anderen helemaal geen! Ook de inkomens vertonen onderling grote verschillen. (Denk aan de arts wiens huis nu verkocht wordt, omdat hij niet in staat is om de door de artsen-organisatie gestelde pensioenpremie te betalen!)
- b. Kan de overheid voor de oudedags-voorziening van de zelfstandigen geen geïndexeerde staats-obligaties ter beschikking stellen? Iedere zelfstandige zou daar dan een bepaald percentage van zijn inkomen belastingvrij in kunnen beleggen. Voor de ouderen uiteraard met terugwerkende kracht én met rechtsherstel!
- c. Het eenvoudigste lijkt mij een overheids-voorziening in verhouding tot het inkomen van de betreffende zelfstandige. Alles is dan volstrekt logisch geregeld zonder ingewikkelde pensioen-

fondsen bij de diverse beroeps-organisaties.

NABESCHOUWING.

In dit artikel is naar voren gebracht, dat het voortbestaan van de Vrije Beroepen van het grootste belang is om fundamentele waarden van onze samenleving veilig te stellen.

Voorts is vastgesteld, dat sommige politici er blijkbaar behoefte aan voelen om deze beroepen in een kwaad daglicht te stellen, door tegen beter weten in, dus op een misleidende wijze, over de inkomens van de beoefenaren der Vrije Beroepen te spreken als over zeer hó-ge inkomens.

Dit doet grote schade aan het noodzakelijke vertrouwen tussen de cliënt c.q. patient en zijn hulpverlener en moet derhalve als een "kwalijke" politiek aangemerkt worden!

Ten aanzien van de progressieve leermeesters onder die politici wil ik in verband met hun opvattingen over de vrije beroeps-uitoefening graag een expert op het gebied van ervaringen met ideologiën aan het woord laten. Hiertoe citeer ik uit het boek van Alexander Solzjenitsyn "Open brief aan de Sowjetleiders" blz.40:

"Wij hebben hier boven gezien, dat U alle molenstenen die U de diepte insleuren niet te danken heeft aan Uw gezond verstand, maar aan diezelfde overgeërfde, afgetakelde progressieve leer: eerst collectivisatie, dan nationalisatie van de kleine handwerks- en dienstverleningsbedrijven, wat het leven van de gewone burgers ondraaglijk heeft gemaakt!"

Luisteren wij nog naar deze mensen, of gaan wij eerst een doublure in de ellende maken?

Ideologiën hebben de Bijbelse WAARHEID blijkbaar ook nog steeds niet kunnen vervangen. Wat ik daarmee bedoel?

Leest U eens Matt.23 verzen 4 en 5. Daarin zegt Jezus in DIE tijd al over de Farizeeën:

"Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren!"

Was het TOEN óók al zó?

J.Hupkes.

Geraadpleegde Literatuur.

- Dijck, Prof. J.E.A.M. van, 1969: Fiscale achteruitstelling van het zelfstandige beroep. Voordracht gehouden op de Belastingconsulentendag 1969 met als debaters Prof. Mr. Dr. H. J. Hellema en Prof. Dr. D. Brüll. Maandblad voor Accountancy en Bedrijfshuishoudkunde 1969.
- Hupkes, J. 1973: Een in grote lijnen weergegeven gedachte over de geneeskundige verzorging van het op financiële bijstand aangewezen deel onzer bevolking. Nederlands Tandartsenblad nr. 20, '73.
- Kramer, Mr. J. G. 1955: Vrij Beroep. Brochure van de Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, oktober 1955.
- Kramer, W. 1948: Het vrije beroep. Navigare necesse est. Mededelingenblad van de Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, 1948.
- Solgjenitsyn, A. 1974: Open Brief aan de Sovjetleiders. Uitgeverij: de Boekerij, Baarn.
- Handelingen van de zittingen van de Tweede Kamer aangaande de Volksgezondheid, 1950-heden.
- Handelingen van de zittingen van de Tweede Kamer aangaande Pensioenen Zelfstandigen, 1969-heden.
- Nota inzake codering bij beoefenaren van Vrije Beroepen. Nederlandse Orde van Belastingconsulenten, van Heemvlietlaan 200, Amsterdam. Juni 1972.
- Rapport van de Wiarda Beckman Stichting: Het Vrije Beroep van de arts, 1955.
- Rapport Werkgroep inkomens vrije beroepsbeoefenaren. Rapport no. 6-1974 van het Ministerie van Sociale Zaken.
- Verslagen G.O.Z. (Gemeenschappelijk Overleg van Ziekenfondsorganisaties), 1974.
- Wetsontwerp 13004: Verdeling over opeenvolgende jaren van bedrijfslasten die verband houden met toekomstige in lonen of prijzen. Zittingsjaar 1973-1974.
- Memorie van Toelichting op het wetsontwerp 13004, 23-7-1974.
- Nederlands Tandartsenblad. Alle nummers waarin Kamerverslagen en reacties van het Hoofdbestuur van de Nederlandse Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde op genoemde verslagen zijn opgenomen.

Orgaan van de Nederlandse Vereniging van Vrije Artsen, M.O.L.S.,
no 6-1973.

Serie Belastingconsumentendagen no 14-1969. N.V. Uitgeverij F.E.D.,
Deventer.

Weekblad voor fiscaal recht, 1969-heden.